

НИКЪЛЪС СПАРКС

ВИНАГИ ДВАМАТА

1.

ПОСЛЕ СТАВАТ ТРИМА

– О! – помня, че казах това, когато Вивиан излезе от банята и ми показа положителния тест за бременност. – Страхотно!

Всъщност чувствата ми бяха по-скоро... Сериозно? Толкова бързо?

Изпитвах предимно стъписване, примесено с известен ужас. Бяхме женени от дванайсет месеца и нещо и тя вече ми беше казала, че решим ли да имаме бебе, ще си остане вкъщи през следващите няколко години. Бях се съгласил – споделях желанието ѝ – но в онзи момент проумях също, че животът ни на семейство с два дохода скоро ще приключи. Освен това не бях сигурен дали съм готов да стана баща, но какво можех да направя? Не бях измамен – тя не бе скрила, че иска бебе, и ме беше уведомила, че спира да пие хапчета. И аз исках деца, разбира се, но тя беше спряла да пие хапчетата едва преди три седмици. Помня как си мислех, че вероятно ще минат поне няколко месеца, докато тялото ѝ си възвърне нормалното състояние за производство на бебета. Предполагах, че ще забременее трудно – нищо чудно чак след година-две.

Не и моята Вивиан обаче. Тялото ѝ веднага се бе приспособило. Моята Вивиан бе плодovита.

Прегърнах я и я огледах дали блести. Но беше твърде рано, нали? А и какво изобщо значи да си грейнал? Дали е просто друг начин да кажеш, че някой е сгорещен и потен? Как щеше да се промени животът ни? И доколко?

Задавах си въпрос след въпрос и прегърнал съпругата си, аз, Ръсел Грийн, не намирах отговор на нито един.

Месеци по-късно настъпи Големият ден, макар че, признавам, той ми е като в мъгла.

Хвърляйки поглед назад, предполагам, че трябваше да запиша всичко, докато все още е прясно в ума ми. Редно е Големият ден да се запомни до най-дребната ярка подробност – а не в неясните картини, както го е запечатало съзнанието ми. Всъщност помня нещо единствено благодарение на Вивиан. Всеки щрих изглежда е запечатан в паметта ѝ, но пък нали тя раждаше, а болката понякога засилва възприятията. Поне така твърдят.

Със сигурност знам следното: понякога сме на различно мнение, когато си припомняме случилото се през онзи ден. Аз например смятам действията си за напълно разбираеми предвид обстоятелствата, а Вивиан твърди, че са или егоистични, или абсолютно идиотски. Когато разказваше историята на приятели – многократно – всички неизменно се разсмиваха или поклащаха глава и я гледаха съчувствено.

Съвсем искрено не мисля, че съм бил нито егоист, нито пълен идиот; все пак това бе първото ни дете и никой от нас не знаеше какво точно ни очаква, когато започнат родилните болки. Готов ли е изобщо някой за предстоящото? Раждането, повтаряха ми, е непредвидимо. По време на бремеността Вивиан неведнъж ми напомняше, че процесът от първите контракции до самото раждане може да продължи повече от ден – особено при първо дете – а родилни болки с продължителност дванайсет часа не са нещо извънредно. Както повечето млади бъдещи бащи смятах съпругата си за експерт и приемах думите ѝ на доверие. Все пак тя бе изчала купища книги.

Необходимо е също да отбележа, че не бях напълно безполезен през въпросната сутрин. Приемах сериозно отговорностите си. Чантите – и нейната, и на бебето – за престоя в болницата бяха готови, а съдържанието и на двете – проверено два пъти. Фотоапаратът и видеокамерата бяха заредени, а в стаята на бебето бе складирано всичко необходимо за детето поне за един месец напред. Бях проучил най-бързия път до болницата и бях планирал алтернативни маршрути, ако възникне произшествие на магистралата. Знаех също, че бебето ще се появи скоро на белия свят; през дните преди раждането имаше няколко фалшиви тревоги, но дори аз бях наясно, че обратното броене е започнало.

С други думи, не бях съвсем изненадан, когато съпругата ми ме раздруса в четири и половина сутринта на 16 октомври 2009 и ми събщи, че контракциите са през пет минути и е време да отидем в болницата. Не се усъмних ни най-малко – тя знаеше разликата между Бракстън-Хикс и истинското нещо и макар да се бях подготвял за този момент, първата ми мисъл не бе да се облека и да натоваря багажа в колата; всъщност тя изобщо не засягаше съпругата и бебето. По-скоро мислите ми следваха горе-долу следния ход: Днес е Големият ден и хората ще правят много снимки. Други хора ще гледат снимките години наред и – понеже са за поколението – най-добре е да мина през банята, преди да тръгнем, защото косата ми изглежда, сякаш цяла нощ съм бил в окото на бурята.

Не съм суетен; просто смятах, че разполагам с много време, и обещах на Вивиан да съм готов след няколко минути. По принцип се къпя бързо – за не повече от десет минути, включително бръсненето – но точно когато се намазах с крема за бръснене, ми се стори, че съпругата ми вика от дневната. Заслушах се, не чух нищо, но все пак ускорих темпото. Докато се изплаквах, я чух да крещи – странно, защото изглежда не викаше на мен, а за мен. Увих си хавлия около кръста и излязох мокър в тъмния коридор. Бог ми е свидетел, че бях под душа по-малко от шест минути.

Вивиан извика отново и едва след секунда осъзнах, че е на четири крака и крещи в мобилния си телефон, че **СЪМ ПОД ПРОКЛЕТИЯ ДУШ И КАКВИ ГИ ВЪРШИ ТОЗИ ИДИОТ!?!?** Между впрочем, идиот бе най-милата дума, с която ме описа в онзи разговор; всъщност използваше далеч по-цветисти думи. Нямах представа, че контракциите вече не са през пет, а през две минути, и Вивиан изпитва непоносима болка в кръста. Внезапно от гърлото ѝ се изтръгна оглушителен писък – форма на живот, която вероятно още витае из квартала ни в Шарлот, Северна Каролина, иначе изключително спокойно място.

Уверявам ви, че след това се разбързах още повече – нахлузих дрехите си недоизбърсан и натоварих багажа. Подкрепях Вивиан, докато стигнем до колата, и не реагирах, че е забила нокти в ръката ми. Мигом седнах зад волана и по пътя се обадох на гинеколога, който обеща да ни чака в болницата.

Когато пристигнахме, контракциите пак бях през две минути, но нестихващата болка означаваше, че раждането е започнало. Държах ръката ѝ и я напътствах да диша – през цялото време тя ми повтаряше къде да си завра проклетото дишане! – докато дойде анестезиологът за епидуралната упойка. В началото на бременността Вивиан претегли всички „за“ и „против“ и накрая неохотно склони – сега упойката се оказа истинска благословия. Лекарството подейства, болката стихна и тя се усмихна за пръв път, откакто призори ме бе изтръгнала от съня. Гинекологът – на около шейсет, с прилежно вчесана посребряла коса и благо лице – влизаше в стаята през двайсет-трийсет минути да провери разкритието ѝ и между посещенията му аз се обадох на родителите ни и на сестра ми.

Настъпи моментът. Извикаха медицински сестри и те подготвиха оборудването. После лекарят каза на съпругата ми да напъва.

На третата контракция той внезапно завъртя китки и длани като магьосник, издърпващ заек от шапката си, и преди да се опомня, бях баща.

Ей-така.

Лекарят прегледа дъщеря ни, която се оказа леко анемична, но си имаше по десет пръста на ръцете и краката, здраво сърце и явно функциониращи бели дробове. Попитах за анемията – докторът ми каза да не се притеснявам, впръска нещо в очите ѝ, почистиха я, повиха я и я подадоха на съпругата ми.

Както бях предвидил, цял ден се правиха снимки, но странно, когато хората ги разглеждаха по-късно, сякаш никой не обръщаше внимание на външния ми вид.

Казват, че новородените приличат или на Уинстън Чърчил, или на Махатма Ганди; заради анемията обаче кожата на дъщеря ми изглеждаше сивкава и първата ми мисъл бе, че прилича на Йода – без ушите, разбира се. Красив Йода, уточнявам, ненагледен Йода, толкова чудесен Йода, че когато стисна пръста ми, сърцето ми щеше да се пръсне. След няколко минути пристигнаха родителите ми и от нерви и възнение ги посрещнах в коридора с думите:

– Имаме сиво бебе!

Мама ме погледна, все едно съм откачил, а татко си заби показалеца в ухото, да не би восъчните топчета да са възпрепятствали добрия му слух. Без да продумат, двамата влязоха в стаята и видяха щастливата Вивиан, прегърнала дъщеря ни. Последих погледите им и си помислих, че Ландън е най-безценното момиченце в историята на света. Сигурен съм, че всички бащи мислят така за децата си, ала е факт, че в световната история може да има само едно най-безценно дете и частица у мен се чудеше как другите в болницата не спират пред стаята да се дивят на дъщеря ми.

Мама пристъпи към леглото, за да погледне по-отблизо.

– Избрахте ли име? – попита.

– Ландън – отговори жена ми, съсредоточена върху детето ни. – Решихме да я наречем Ландън.

Родителите ми си тръгнаха, после се върнаха отново следобед. Междувременно ни посетиха и родителите на Вивиан. Дойдоха със самолет от Александрия, Вирджиния, където е отраснала, и тя се зарадва, но аз веднага долових как напрежението в стаята се сгъстява. От самото начало усещах, че според тях дъщеря им се е примирила, решавайки да се омъжи за мен, и кой знае... Не харесвах и моите родители, и чувствата бяха взаимни. Четиримата винаги се държаха любезно, но очевидно предпочитаха да странят едни от други.

По-голямата ми сестра Мардж също дойде с Лиз; донесоха подаръци. Мардж и Лиз бяха заедно още преди да срещна Вивиан – по онова време от пет години. Според мен Лиз бе чудесна партньорка за сестра ми, а Мардж – най-страхотната голяма сестра на света. И двамата ми родители работеха; татко беше водопроводчик, мама – рецепционистка в стоматологичен кабинет, докато се пенсионира преди няколко години. Мардж изпълняваше ролята не само на родител по заместване, но и на довереник, който ми помогна да преодолее трудностите на израстването. Нито един от тях не харесваше родителите на Вивиан – чувство, затвърдило се на сватбата ни, когато майката и бащата на съпругата ми отказаха Мардж и Лиз да седнат една до друга на главната маса. В резултат Лиз не дойде на тържеството, а Мардж носеше смокинг, а не рокля. И двете така и не преглътнаха обидата, понеже привилегията бе предоставена охотно на други хетеросексуални двойки. Честно казано, не вина Мардж и Лиз, че се чувстваха оскърбени; аз също се почувствах неудобно. Двете с Лиз се спогаждат далеч по-добре от повечето съпрузи, които познавам.

Останах при съпругата си цял ден – посетителите ни идваха и си отиваха, а аз сядах ту на люлеещия се стол до прозореца, ту до леглото ѝ; и двамата току прошепвахме изумени, че имаме дъщеря. Взирах се в съпругата си и дъщеря си, осъзнал, че им принадлежа и ние тримата сме свързани завинаги. Чувството бе неопишуемо – както всичко през онзи ден; опитвах се да си представя как ще изглежда Ландън като голямо момиче, за какво ще мечтае, какъв ще бъде животът ѝ. Разплачеше ли се, Вивиан я слагаше на гърдата си и аз наблюдавах още едно чудо.

Откъде Ландън знае как се прави това. Питам се: „Как знае, за бога?“

От онзи ден обаче имам още един спомен и той е само мой.

Случи се през първата нощ в болницата, дълго след като и последните ни посетители си тръгнаха. Вивиан спеше, а аз дремех в люлеещия се стол. Чух, че дъщеря ми се разхленчи. Преди това никога не бях държал новородено; прегърнах я и я притиснах към тялото си. Помислих си, че ще се наложи да събудя Вивиан, но за моя изненада Ландън се успокои. Върнах се полека на люлеещия се стол и през следващите двайсет минути се дивях на чувствата, които тя събуждаше у мен. Вече знаех, че я обичам, но сега мисълта да живея без нея ми се стори немислима. Помня как ѝ прошепнах, че винаги ще бъда до нея, и сякаш разбрала думите ми, тя се размърда неспокойно и се заплака. В крайна сметка я подадох отново на Вивиан.